

8JH-1

Z 85

PREÇ ZOGAJ

E pakryer

Poezi

844-1

2 85

Preç Zogaj
E PAKRYER

poezi

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

MËNGJESËT

I keni parë fëmijët në dhomat e mëngjesit
duke treguar xhamat me duart e vogla,
dyert e dritës me ngulm duke kërkuar?
Ashtu bën dhe dashuria ime.

Më ngre si fletë të përndritur: Shpejt!

E joshur nga hapat në rrugë. Shpejt!

Nga një kollë, nga një fjalë,

nga një pasthirmë. Shpejt!

Nga frymëmarrja delikate e pemëve. Shpejt!

Erdha, erdha, mikesha ime, dritë.

Jam edhe unë këtu, një pushkë e rimbushur,
një krah i lehtë, një buzë e paputhur.

Dritë jashtë meje, brenda meje, pavarësisht
meje

në pragun e vështimit më vjen dhe ndalet
si një dorë e zgjatur, kurdoherë e zgjatur
nga pëllëmbët miqësore të hapura si yje.

Eci, kufijtë i vë syri, i prish hapi.

M O S H A

Kot isha mërzitur për të qenë njëzet vjeç. . .

Mëngjes e mbrëmje fishkëllen gjaku melodinë
e zgjimit
dhe dita s'ka mësuar ende të thotë: ika unë!
Në pranverë blej këmishë me lule të cilat
trupi i ngjall,
sytë e mi pushojnë zakonisht mbi pemën
në lulëzim.

Pra, kot jam mërzitur për të qenë njëzet vjeç
fantast, zemërtrembur edhe trim me fletë,
naiv, bredharak, ndjellamirë i flaktë
si djelmoshat e rinj me të cilët shkoj ditët.

Me vete flas, por atyre u them:
Jemi moshatarë, nuk ju mashtroj, djem.
Jemi moshatarë, një llogari e thjeshtë,
bëni një zbritje: njëzet e tetë
minus shtatë-tetë thinja, dy tri rrudha,
minus maturi dhe meditacion,
minus durimin e pathyeshëm
që u kalit vetvetiu megjithëse nuk desha.
Asgjë tjetër mos zbrisni, se jam plot njëzet.

Ç'BISEDOJNË TË DASHURIT

Ç'bisedojnë të dashurit, pyesja veten dikur.
Rrinë, ecin, vijnë kryq e tërthor udhëve tona,
dy qenie më të ngjashme se deti me qiellin,
një ditë prej ditësh gati të treten...

Tani që jam rritur, që kam të dashurën time,
e besoj nevojën për të ecur sup më sup,
për të folur, për të heshtur...
Sendet dhe gjërat pa fund të botës
të dashurit i riemërtojnë
të magjepsur.

Koha 24-orëshe
e pakët është për dashurinë.
Të dashurit sjellin mijëra mesazhe
për njëri-tjetrin.
Shihen në sy me sytë e trishtuar lehtë,
ku orët rrotullohen shpejt e më shpejt
duke ua rritur moshën.

Jo për t'u ngushëlluar, por nga mirënjohja
i mbyllin sytë me qepallat e njëri-tjetrit. . .

Nëse ka midis tyre pak zbrazëtirë,
është vendi i ligjshëm i fëmijëve.

TI JE E BUKUR

Ti je e bukur, ti je aq e bukur
sa unë do të largohem prej këtu.
Nuk duroj
t'i verej
pa më parë

sytë e tu.

Në orën tetë treni i mbrëmjes ikën.
Në mëngjes jam në një qytet tjetër.
(Qenka e vërtetë se dashuria
u çelka sy të tjerë drojtjeve.)
Do të largohem në gji të shokëve
për t'i ushqyer përsëri
trimëritë dhe fisnikëritë e mia.
Do të marr përsipër të tjera detyra,
këngën e ngadhnjimeve mbi to do ta shkruaj
pa retorikë, pa patetikë.
Pastaj do të kthehem prapë këtu,
ta humb fytyrën në ata sytë e tu.

FYTYRË E GJALLË

një veterani

1.

Sa më shumë jam njohur me Ethem Xhaferrin
vaji im i ardhmë ka hyrë në borxh.

Po kur t'i mbyllen ata sy të butë –
pasqyra të pastra të natyrës dhe njerëzve?
Kur t'i fishket ai mall i gjelbër për punë,
kur t'i kyçen buzët e qeshura si gjethe. . .

2.

Po vdes, thonë, dhe nuk di se ç'flet.
Ilaçet e hidhura i la përgjithmonë.
Kërkon të ngjashmit për t'u shëruar.

Diçka duhet bërë patjetër për të.
T'i shkruajmë një letër të gjatë dashurie,
t'i vemi te koka dhe të këndojmë
dikush përmetarçe, dikush me dyzen,
me ëndrra të reja t'ia mbështjellim dhimbat. . .

3.

Ethem Xhaferri në dhoga të kuqe
iku të zbuste më tepër vdekjen.
Po sytë-pasqyra të natyrës dhe njerëzve
shëtisin përditë me ne dhe me flladet.

PARALINDJA E FËMIJËS

1.

Dikur, kur dëgjoja të qara fëmijësh,
sepse jam trishtuar. Tani
zili ua kam etërve. . .

Fëmija im është ende në trupin e gruas.

E ndien se është gjallë, herë e pa herë
bisedojnë ato me një gjuhë të panjohur.
Provoj t'u qasem me ledhatim e mirësi,
bëj shpejt pazarin e frutave dhe lodrave,
por prapë,

ç'sekrete i thonë njëra-tjetrës ato!